

Leesexemplaar

Tijdfixers

**DAVIDE
MOROSINOTTO**

TIJDFIXERS

Vertaald uit het Italiaans
door Pieter van der Drift en Manon Smits

P E L C K M A N S

Voordat we beginnen

De hoofdstuknummering van dit boek lijkt compleet door elkaar te zijn gehusseld... Dat is geen foutje. Het zit namelijk zo: je kunt dit boek gewoon lezen van begin tot eind, in chronologische volgorde: van 18 mei 13.24 uur tot 20 mei 17.32 uur.

Maar je kunt er ook voor kiezen om heen en weer te springen in de tijd. Als je dat leuker lijkt, begin je bij hoofdstuk 1 op bladzijde 167, en moet je na elk hoofdstuk even de moeite nemen om op zoek te gaan naar het volgende hoofdstuknummer.

Bedankt voor je aandacht... en veel leesplezier!

En dan nog iets...

In dit verhaal gaat het (onder andere) over psychische problemen. Als jij een lastige periode doormaakt en het gevoel hebt dat je hulp nodig hebt, denk er dan aan dat er altijd mensen klaarstaan om naar je te luisteren. Je kunt gratis en anoniem terecht op verschillende plekken.

In Nederland kun je bijvoorbeeld bellen naar de kindertelefoon op het nummer 0800-0432 (tussen 11 en 21 uur) als je tussen 8 en 18 jaar oud bent.

Gaat het even niet zo lekker en ben je tussen de 18 en 24 jaar, bel dan naar 0800-0450 (tussen 14 en 22 uur) of chat op allesoke.nl

In Vlaanderen kun je terecht bij [Awel.be](https://www.awel.be)
Het telefoonnummer 102 is elke dag bereikbaar van 16 uur tot 22 uur, behalve op zon- en feestdagen. Op woensdag kun je al vanaf 14 uur bellen.

[03]

Donderdag 18 mei, 13.24 uur

22 UUR EN 32 MINUTEN
VOOR ZERO

Even na het vijfde uur gebeurt er iets waardoor het leven van Ron Senai voorgoed zal veranderen. Op dat moment ligt hij achterover op een tafeltje, met een mes op de keel.

Het is een standaard knipmes van Opinel, nummer 8, met een handvat van beukenhout.

Degene die het tegen Rons keel drukt, te zacht om hem te verwonden, maar hard genoeg om de huid van zijn hals strak te trekken, hard genoeg om het hem *te laten voelen*, is een klasgenoot van hem, Enrico Neri.

Enrico is ook zestien, net als Ron, maar afgezien daarvan en het feit dat ze in dezelfde klas zitten, zijn ze totaal verschillend. Ron is superlang, meer dan een meter negentig en mager als een lat, hij heeft een getinte huid en een grote bos krullen.

Enrico is niet zo lang maar wel gespierd, hij heeft een afgetraind lichaam, lang blond haar en een engelachtig gezicht.

Terwijl Ron uit een gewone familie komt, zeker niet arm

maar ook zeker niet rijk, is Enrico een miljonairszoontje dat een luizenleven leidt vol zeilkampen, paardrijlessen en taalvakanties in het buitenland.

Mede daarom heeft Ron altijd al een beetje een hekel gehad aan Enrico. En mede daarom heeft hij *een beetje ruzie lopen zoeken*, en nu ligt hij dus ineens achterover op een tafeltje, in een leeg klaslokaal met een mes op zijn keel.

'Hoe ben ik hier nu weer in beland?' vraagt Ron zich af, en hij beseft dat het stukje bij beetje was gebeurd. Het was een opeenvolging van allemaal kleine dingetjes die steeds groter werden, tot hij niet meer terug kon.

Het begon allemaal aan het begin van het vijfde uur. De lerares Latijn, een vak waar Ron een hekel aan heeft, begon de les met de mededeling dat ze iemand naar het bord zou roepen voor een onverwachte overhoring.

Terwijl ze de namenlijst afgang om te bepalen wie ze zou vragen, en iedereen de adem inhield, klonk plotseling het meldingsgeluid van een mobiele telefoon.

Mevrouw Santini, een oud grijs vrouwtje dat veel te zachtjes praat en je met haar blik de stuipen op het lijf kan jagen, keek op van het klassenboek en zei: 'Zeg Ron, we hebben toch de afspraak dat je je telefoon uitzet tijdens de les?'

Ron stamelde nog dat hij er niks mee te maken had omdat hij zijn mobiel op vliegtuigstand had staan enzovoort, maar mevrouw Santini zei met haar slangachtige grijs: 'Maakt niet uit. Maar nu we toch bezig zijn, kom jij maar naar voren voor de overhoring.'

Daarop volgde een dik halfuur bloed, zweet en tranen, afgesloten met een onvoldoende. En omdat ze aan het

eind van het schooljaar zijn aanbeland, zal hij als een gek moeten blokken en zich volgende week vrijwillig moeten aanmelden voor een overhoring om zijn eindcijfer op te krikken.

Dus Ron baalde als een stekker toen hij weer op zijn stoel ging zitten. 'Welke eikel laat wel zijn mobiel aanstaan maar heeft niet het lef om zijn vinger op te steken?' verzuchtte hij. Het antwoord werd hem ingefluisterd door zijn vriend Gimbo: die verrader was Enrico Neri, die helemaal achteraan zat. Enrico, die tot vorig jaar nog de slimste van de klas was, zowat een half genie, maar die nu dreigt te blijven zitten. Problemen thuis, zegt Gimbo altijd: zijn vader heeft een groot bouw- en ontwerpbedrijf dat bruggen, viaducten en snelwegen aanlegt in half Europa, maar hij is in een of ander schandaal verwickeld geraakt, waardoor alles dus niet meer zo lekker loopt.

Ron kan geen medelijden met hem hebben, iedereen heeft zijn eigen shit, die 4 voor Latijn van vandaag is de schuld van Enrico en op de middelbare school moet je nu eenmaal zorgen dat er niet met je gesold wordt.

Dus had Ron na de les zijn klasgenoot opgewacht en hem uitgescholden voor 'stomme eikel,' maar Enrico reageerde niet, alsof hij lucht voor hem was.

En toen verloor Ron pas echt zijn geduld, want nog los van die overhoring kon hij er absoluut niet tegen om zo te worden genegeerd, alsof Enrico zich te goed voelde om zelfs maar iets tegen hem te zeggen.

Nou goed, dus toen had Ron hem bij zijn kraag gepakt en hem tegen de muur geduwd, om even te laten zien wie er de baas was, zeg maar. Maar hoe hij de jongen ook

door elkaar schudde, Enrico bleef gewoon staan, zonder zich te verweren, tot er op een gegeven moment een zakmes en een mobiel uit zijn zak vielen. En dat was de allernieuwste iPhone, die met een klap op de zijkant viel, zonder hoesje, zonder beschermend glasplaatje, niks; het klonk alsof er een bot brak.

Toen raapte Enrico zijn iPhone op, en vanaf dat moment was hij geflipt, en hoe, van nul naar honderd in één seconde. Met zijn kin op de borst beukte hij tegen Ron aan, die achterover op het tafeltje belandde, en hij zette dat mes op zijn keel.

Wat nu? Hoe kom ik hier nog uit? denkt Ron.

‘Ik snijd je keel door.’

De kalme toon waarop Enrico deze woorden mompelt bezorgen hem de koude rillingen.

Hij probeert omlaag te kijken naar het mes, het vlijmscherpe lemmet dat bedoeld is om hout mee te snijden, niet om een scholier te kelen die al droomt over de zomervakantie.

Enrico blijft hem maar aanstaren alsof hij al dood is. Ron wil iets zeggen maar weet niet wat, hij is zo bang dat hij het bijna in zijn broek doet, dat weet hij, dat voelt hij... Help, help, help! denkt hij.

‘Ha jongens, is dit het lokaal van 6D?’

Die vraag komt zo uit het niets en is zo absurd, dat Ron eerst niet kan geloven dat hij hem echt gehoord heeft. Hij kijkt naar de deur en ziet daar een knappe, stoere meid staan, een paar jaar ouder dan hij, die hij nog nooit hier op school heeft gezien, anders had hij haar zeker onthouden. Ze is atletisch gebouwd, met een flinke sixpack onder haar korte shirtje, ze heeft gespierde

armen en kleine, stevige borsten.

Ze heeft kort haar en een perfect gezicht: ogen zo groot en helder dat ze van glas lijken en sensuele lippen. Het zijn vooral die volle lippen die Rons aandacht trekken, daar zou elke man een moord voor doen, om zulke lippen te mogen kussen...

Hij is zo ondersteboven van haar verschijning dat het even duurt voordat hij in de gaten heeft dat Enrico hem heeft losgelaten en het mes achter zijn rug houdt. Ron beseft dat hij is gered. Hij haalt diep adem en gaat zitten op het tafeltje waar hij net nog op lag te spartelen als een kever op zijn rug. Hij voelt aan zijn keel en kijkt naar zijn hand: geen bloed, hij leeft nog. Dan richt hij zijn blik weer op die meid in de deuropening. Ze moet gezien hebben wat er aan de hand was, waarschijnlijk heeft ze ook het mes gezien, en ze blijft daar maar staan. 'Dus je zoekt... lokaal 6D?' vraagt Ron.

Ze knikt.

'Dat is niet hier, maar... een verdieping lager. Ik loop wel even met je mee.'

Het meisje zegt niets terug en blijft hem alleen maar aankijken. Ron wil hoe dan ook weg van Enrico met zijn mes, dit is zijn kans om te ontsnappen dus hij pakt zijn rugzak, die in het tumult op de grond was gevallen. Hij werpt een schuine blik op Enrico, die minstens zo verbaasd lijkt als hij, en loopt dan snel door het lege lokaal, glimlachend naar het meisje dat in feite zojuist zijn leven heeft gered. Hij raakt haar arm aan ten teken dat ze met hem mee moet lopen.

Zodra hij haar huid aanraakt lijkt het wel of er een stroomstootje door haar heen gaat, alsof ze elektrisch

geladen is, en Ron voelt het ook. Zoiets is hem nog nooit overkomen, hij kent het alleen uit boeken of films. Een speciale spanning waardoor hij denkt: ik moet haar leren kennen. Ik wil alles van haar weten.

Ze lopen samen door de gang naar de trap, en Ron zou willen vragen hoe ze heet, of ze nieuw is, of ze misschien net in de stad is komen wonen en of ze nu op deze school komt, maar het probleem is dat hij geen woord uit zijn strot krijgt, pas als ze voor lokaal 6D staan, waar ook niemand meer is, wijst Ron naar de deur en weet hij uit te brengen: 'Hier is het.' Dan verzamelt hij al zijn moed en vraagt: 'Hoe heet je?'

Het meisje geeft hem een kleine, maar warme glimlach, als een stralende ster.

Dan loopt ze het lokaal in, zonder antwoord te geven.

[05]

Donderdag 18 mei, 13.41 uur

22 UUR EN 15 MINUTEN
VOOR ZERO

Enrico Neri loopt over de trap naar buiten, dan kijkt hij om en stelt zich voor hoe het zou zijn om het hele schoolgebouw in de lucht te zien vliegen. Een gedachte die de laatste tijd vaker bij hem opkomt, en als dat gebeurt gaat zijn hart sneller kloppen en lijken al zijn zintuigen op scherp te staan.

Het Stedelijk Lyceum bevindt zich in een monumentaal pand van drie verdiepingen, met de kenmerkende rode bakstenen waaraan de stad Bologna de bijnaam *La Rossa* te danken heeft.

Het merendeel van die bakstenen zou zeker weten worden verpulverd tot een roestbruine regen bij de explosie, terwijl andere zouden worden weggeslingerd.

Enrico probeert zich de banen voor te stellen.

Het lyceum staat op de kruising tussen een drukke zesbaansweg en een smalle eenrichtingsstraat, de Via Jacopo Ortis. Het enige andere gebouw aan die straat is het oude kinderziekenhuis waar tegenwoordig alleen nog maar kantoren in gevestigd zijn.

Zou dat oude ziekenhuis ook getroffen worden? En die zesbaansweg? En zo ja, hoeveel slachtoffers zouden er dan vallen? Hoeveel doden, hoeveel gewonden? Hoeveel bloed zou er vloeien?

Dat soort gedachten flitst door zijn hoofd, steeds sneller, tot hij nergens anders meer aan kan denken. En het liefst zou hij willen schreeuwen om maar van die beelden af te komen, en daarom voelt hij in zijn jaszak en opent het knipmes, hetzelfde waarmee hij amper twintig minuten geleden nog zijn klasgenoot heeft bedreigd, en Enrico is eigenlijk helemaal niet agressief, maar hij weet wel hoe die dingen gaan, er wordt zoveel gepraat, 'wist je dat Enrico Neri met een mes rondloopt?' en ga zo maar door, en als de rector erachter komt wordt hij zeker weten van school gestuurd, want de school moet een veilige omgeving zijn voor iedereen blablabla... en niemand mag de waarheid weten, namelijk dat hij dat mes alleen maar bij zich heeft voor zichzelf, helemaal niet voor anderen. Enrico drukt in zijn jaszak met zijn vinger op het lemmet en duwt steeds harder tot hij zich snijdt, tot hij het natte bloed voelt, en dan eindelijk ook de pijn.

Nu voelt hij zich al wat beter, met die pijn. Die vaagt alles weg, langzaam verdwijnen de beelden van al die verwoesting.

Enrico haalt zijn hand uit zijn zak, steekt zijn vinger in zijn mond en begint erop te zuigen. Wat is er toch met hem aan de hand, is hij gek aan het worden?

Op de stoep voor de school staat een meisje met haar vriendin te kletsen, ze draagt een zwart Adidasbroekje en een topje. Ineens ziet ze Enrico en dan rent ze hem tegemoet, de trap op, en vliegt hem om de hals.

Enrico probeert zich een beetje te verweren tegen haar aanval, maar het meisje gaat op haar tenen staan en steekt zomaar haar tong in zijn mond, zo woest dat zijn amandelen er bijna aan gaan.

Daarna kijkt ze hem ondeugend aan en fluistert: 'Weet je wat ik vandaag in de klas zat te denken? Dat jij zo'n lekker ding bent. En weet je wat ik met jou zou willen doen?'

Hij voelt haar warme adem in zijn oor. Ze gaat weer wat naar achteren om zijn reactie te peilen, maar het enige wat Enrico weet uit te brengen is: 'Euh...'

Haar gezicht betreft. 'Wat nou, *eh?* Ik geef je een dikke tongzoen, ik zeg dat ik *zin* in je heb en jij trekt zo'n gezicht?'

'Sorry,' stamelt Enrico, en hij vraagt zich af of die grote pilaren in de voorgevel zouden instorten, of juist als vuurpijlen door de lucht zouden vliegen. 'Sorry... ik heb gewoon een rotdag.'

'Het gaat toch niet om dat stomme berichtje tijdens Latijn? Dat had Santini toch niet in de gaten, en ze heeft Ron de schuld gegeven, dus geen probleem.'

Maar het is wel degelijk dat berichtje dat hem dwarszit. Het kwam van zijn moeder: *Waar zit je toch, ik moet je spreken.*

Dat ze zo'n bericht schreef terwijl hij op school zat geeft wel aan dat ze nu al stomdronken is, maar ja, dat is hij inmiddels gewend. Hij maakt zich vooral zorgen over dat 'ik moet je spreken'. Zijn moeder en hij praten al weken niet meer met elkaar, dus dit kan alleen maar slecht nieuws betekenen.

'Wat heb je toch vandaag?' zegt Camilla. 'Voel je je wel goed?'

Je kunt je niet voorstellen hoe slecht ik me voel, denkt hij, maar hoe kan ik je dat ooit uitleggen?

Dat kan hij niet. Echt niet.

‘Ach, misschien ben ik gewoon een beetje moe,’ zegt hij.

‘Luister, heb je zin om met mij mee naar huis te gaan? Er is toch niemand thuis, dan kunnen we samen wat eten.’

Daar was dat ondeugende lachje van Camilla weer.

‘Dus je bent moe, maar je hebt toch ook wel zin...’

‘Ga je mee?’ dringt Enrico aan. Hij weet eigenlijk niet of hij Camilla wel de hele middag om zich heen wil hebben, maar hij weet wel dat hij niet alleen wil zijn. Dan is hij bang dat hij de hele tijd dat mes in zijn broekzak zal horen roepen, en daar wil hij niet op antwoorden, zeker niet.

Maar Camilla trekt een gezicht. ‘Ik zou niets liever willen, Enri, maar ik heb al beloofd om huiswerk te gaan maken bij Giulia, ze heeft gedoe met haar vriendje dus ik moet er even voor haar zijn. Kijk, ze roept me al.’

Ze zwaait naar het meisje dat met haar op het trottoir stond te kletsen, en dat nu al vanuit een Mercedes naar haar zit te gebaren.

Camilla geeft Enrico gauw een kus op de wang, rent dan snel weer de trap af en stapt bij haar vriendin in de auto. Enrico zucht, door haar zijn de beelden in zijn hoofd in elk geval wel een beetje tot bedaren gekomen. Hij loopt de Via Ortis in, waar honderden scooters staan geparkeerd, van de Piaggio Zip van misschien wel veertig jaar oud tot een hele trits Honda's SH in alle kleuren van de regenboog. Enrico heeft geen scooter, maar een heuse auto, tenminste, een minicar: een XEV Yoyo Midnight Blue, blauw met rode portieren.

Van zijn vader gekregen voordat... voordat de hele shitsooi begon. En daarom wil Enrico er eigenlijk van af. Maar ja, het is ook wel een heel praktisch wagentje dat nog best hard rijdt, en, niet onbelangrijk, Camilla vindt 'm cool.

En Cami kwijtraken, dat mag echt niet gebeuren.

Enrico stapt in de Yoyo, drukt op de startknop en werpt nog een laatste blik op het schoolgebouw. Zouden de ramen barsten of in hun geheel uit de gevel springen...? Niet doen. Niet doen. Enrico probeert er niet meer aan te denken, niet meer om te kijken, hij zet 'm in D, trapt het gaspedaal in en rijdt de weg op.

Gehaast.

Te gehaast, hij is vergeten om in de spiegel te kijken, waardoor hij de Jeep niet heeft zien aankomen die vanuit de zesbaansweg de Via Ortis is ingeslagen en die nu met grote snelheid op hem af komt rijden.

De Jeep flitst met zijn koplampen en toetert, Enrico schrikt en wijkt uit, de Yoyo slipt, en het kost hem moeite om het autootje weer recht te krijgen, waarbij hij van achter tot voor langs een oude geparkeerde Volvo schampt, er breekt een zijspiegel af, die op de grond valt. Enrico trapt op de rem. Hij zit strak in de veiligheidsgordel, zijn hart gaat als een dolle tekeer. De Jeep raast hem op een haar na voorbij en is zo snel weer verdwenen dat hij het nummerbord niet heeft kunnen lezen.

'Shit.'

Enrico mankeert zelf gelukkig niets, maar hij beseft heel goed dat het anders had kunnen aflopen. Hij is nog van de schrik aan het bekomen als hij hoort dat

iemand zijn naam roept: 'Neri!' Het is de rector, in zijn achteruitkijkspiegeltje ziet hij hoe die kleine halfkale man in zijn goedkope overhemd komt aansnellen.

Hij denkt dat de rector hem komt helpen, dus hij klikt de gordel los, kruipt over de passagiersstoel uit de auto en zegt dat hij niets mankeert, dat alles oké is, dat het een klein ongelukje was.

'Alles oké?'

De rector pakt hem bij zijn nekvel.

'Neri!'

'Ik... ik... rustig maar, er is niets aan de hand.'

'*Rustig maar?* Dat daar is mijn auto, stuk onbenul, mijn auto waar je tegenaan bent gereden!'

Enrico ziet de grote krassen op de Volvo, de afgebroken zijspiegel. Het paars aangelopen gezicht van de rector.

'Dit keer kom je er niet zo gemakkelijk van af, jongen, als je dat maar weet. Ik doe aangifte, en je draait voor alle kosten op. En hoe dan ook trap ik je van school, geloof me, ik trap je persoonlijk van school af...'

[07]

Donderdag 18 mei, 15.28 uur

20 UUR EN 28 MINUTEN
VOOR ZERO

Er zijn drie mensen in de ziekenhuiskamer, maar er is slechts een patiënt. Hij heet Giovanni Grande en hij is een man van vijftig, die een beetje kaal is en veel te zwaar: vandaar ook dat zijn achternaam meteen zijn bijnaam is: *Grande*.

Grande is een man die bruist van de energie, en hij heeft dan ook altijd twee banen naast elkaar gehad: hij heeft een klein transportbedrijf en in zijn vrije tijd is hij een leidende figuur binnen de georganiseerde misdaad.

Om voor de hand liggende redenen heeft Grande er altijd alles aan gedaan om zo min mogelijk de aandacht te vestigen op zijn nogal bijzondere 'bijbaan', en zodoende heeft hij jarenlang in de schaduw geopereerd en zijn ware identiteit weten te verhullen achter een netwerk van brievenbusfirma's. Als een spin in het donker spon hij zijn web zonder dat iemand het in de gaten had.

Totdat hij een paar maanden geleden tegen de lamp liep en Grande achter de tralies belandde. Wat op zich nog geen ramp was, in de Dozza-gevangenis van Bologna zit

je zo slecht nog niet en hij kan van daaruit zijn louche praktijken gewoon voortzetten. Maar er is toch iets wat hem dwarszit. Wat hem stress bezorgt.

En als je te veel stress hebt, word je ziek, denkt Grande. Het begon allemaal een paar dagen geleden, tijdens de lunch. Hij zat met zijn jongens te eten toen hij ineens een tintelend gevoel aan zijn mond kreeg, en zijn arm ineens zo slap werd dat hij zijn vork liet vallen.

De tinteling ging na een tijdje vanzelf weg, maar 's avonds kwam het gevoel terug, en de dag erna weer, en ook de dag daarna, en toen begon Grande zich zorgen te maken.

Vergif, dacht hij in eerste instantie, wat kon het anders zijn? Een van zijn vijanden was waarschijnlijk de gevangenis binnengedrongen om hem uit de weg te ruimen.

Hij besprak het met de gevangenisarts, maar zij had gezegd: 'Hm, het lijkt me uitgesloten dat hier sprake is van vergif.' Ze had met spoed een neurologisch onderzoek aangevraagd in het Bellaria-ziekenhuis.

En zodoende heeft Grande die ochtend per ambulance de gevangenis verlaten en is hij afgevoerd naar het ziekenhuis. Bellaria is mooi gelegen, iets buiten Bologna tussen de heuvels, de hazen en de everzwijnen.

De plek beviel hem meteen. De rest wat minder: eerst werd hij onderzocht, toen kreeg hij een CT-scan terwijl hij een beetje claustrofobisch is, en uiteindelijk werd hij zonder enige uitleg achtergelaten in een kamer op de afdeling neurologie.

Daar ligt hij nu maar te wachten, samen met twee bewakers van de penitentiare inrichting.

Hoofdbewaarder Galli is een ouwe rot in het vak, bijna twee meter lang en al net zo breed, geschoren kop,

norse blik. Zijn ondergeschikte is aspirant-bewaarder Rondini, een groentje.

Het zal Grande worst wezen wie er met hem wordt meegestuurd, als ze hem maar met rust laten en de artsen erachter komen wat hij nu eigenlijk mankeert.

Dat lijkt hem niet te veel gevraagd, toch?

Er wordt op de deur geklopt. Rondini gaat kijken wie het is en zegt tegen Galli: 'Het is een verpleegster.'

'Laat haar dan binnen!'

Een vrouw met een wegwerpschort en een mondkapje om, en zo te zien al heel wat dienstjaren achter de rug, komt binnen. Ze begroet de bewakers en loopt een beetje voorzichtig naar het bed.

'Vertel eens, meneer Grande, hoe voelt u zich?'

Hij gromt wat.

'U moet deze pillen slikken. Alstublieft, met wat water.'

Hij kijkt de vrouw recht aan en zegt: 'Ik moet naar het toilet.'

'Eerst de medicatie, daarna begeleid ik u wel even naar het toilet.'

Grande heeft het begrepen. Hij pakt het plastic bekertje met de pillen erin en kiept ze in zijn mond, maar het water dat de verpleegster aanreikt hoeft hij niet.

Dan schuift hij de lakens opzij en probeert uit bed te stappen, terwijl de verpleegster hem ondersteunt alsof hij een krakkemikkig oudje is en niet een man in de kracht van zijn leven.

Hoofdbewaarder Galli komt zuchtend overeind, met zijn lijf van een gewichtheffer lijkt hij driekwart van de kamer te vullen.

'Doet u geen moeite,' zegt hij glimlachend tegen de

verpleegster. 'Wij zullen de beste man wel begeleiden.'
Als hij vervolgens tegen Grande praat is zijn glimlach meteen verdwenen: 'Opschieten jij!'

Grande stapt in zijn wegwerpslippers. Hij is een beetje duizelig, maar het gaat. Eigenlijk voelt hij zich helemaal niet zo slecht, dus misschien stelden die vreemde tintelingen toch niets voor. Er is wel wat meer voor nodig om iemand als Grande te vloeren.

Hij loopt naar de badkamer en op de drempel kijkt hij Galli uitdagend aan: 'Wil je soms mee naar binnen om mijn zaakje vast te houden?'

Galli draait zich om. 'Ik blijf hier, maar laat de deur wel open. En schiet een beetje op, ja.'

Grande gaat voor het toilet staan, steekt een vinger in zijn mond en haalt de twee pillen tevoorschijn, die hij niet heeft doorgeslikt maar onder zijn tong heeft bewaard.

De ene is een echte pil, die slikt hij nu alsnog door. De andere is een plastic capsule die hij tussen duim en wijsvinger houdt om hem open te draaien.

Er zit een piepklein papiertje in dat heel zorgvuldig is opgerold. *Fake een noodsituatie vanavond*, staat erop geschreven.

Zijn mannen zoeken contact, dat is duidelijk... Misschien is er een doorbraak en hebben ze eindelijk ontdekt wie ervoor verantwoordelijk is dat hij in de bak zit.

Een vraag die hem al maanden bezighoudt, sinds hij plotseling in een rechtszaak verwickeld raakte die hij uiteindelijk verloor. Op de een of andere manier had de politie bewijzen verkregen van een akkefietje waarbij hij jaren geleden was betrokken, echt een zaakje van niets

dat iedereen allang weer was vergeten.

Maar zo is de wet: als ze iets vinden om een arme drommel mee aan het kruis te nagelen, zullen ze het niet nalaten. En zo werd hij veroordeeld tot vijf jaar.

Grande zou er zo de helft van zijn geld voor overhebben om erachter te komen wie hem een mes in de rug heeft gestoken en de politie op zijn spoor heeft gebracht. Was het een van zijn eigen mannen? Of toch een vijand?

Daarom heeft hij vanuit de gevangenis aan Mancino gevraagd om op onderzoek uit te gaan. Mancino is zijn trouwe rechterhand, nogal ironisch want die achternaam betekent juist 'linkshandig'. Maar goed, misschien heeft Mancino nu eindelijk ontdekt welke klootzak ervoor heeft gezorgd dat hij vastzit, verdomme.

Grande verfrommelt het papiertje en gooit het in het toilet, dan spoelt hij door en kijkt hoe het verdwijnt in de schuimende draaikolk.

'Klaar?' vraagt de bewaker voor de deur.

'Klaar,' antwoordt hij.

Sloffend over de tegels loopt hij de badkamer uit.

[08]

Donderdag 18 mei, 16.14 uur

19 UUR EN 42 MINUTEN
VOOR ZERO

Ron zit in zijn gamestoel en zet zich telkens af tegen de rand van zijn bureau, waardoor hij als een tol blijft ronddraaien.

Zijn moeder zegt dat hij nog eens kotsmisselijk wordt van al dat gedraai, maar Ron vindt het juist fijn omdat hij zich dan beter kan concentreren.

Hij heeft nog niemand verteld wat er op school is gebeurd. Enrico Neri. De dure iPhone die kapotviel. Het mes. (Die superknappe meid die hem kwam redden.)

Het zou misschien wel beter zijn om het te vertellen. Hij had wel dood kunnen zijn. Waarschijnlijk lijdt hij nu al aan een of ander posttraumatisch stressyndroom, net als soldaten die na een missie van het front terugkeren. En bovendien moet Enrico worden tegengehouden voordat het te laat is. Een mes op school, dat kan echt niet.

Het Stedelijk is een keurig lyceum aan de rand van het centrum van Bologna, niet een of andere Amerikaanse highschool in een achterstandswijk waar de leerlingen allemaal een pistool in hun rugzak hebben. Het is wel

duidelijk dat het niet goed gaat met Enrico. Hij heeft zichzelf niet meer in de hand.

En Ron begrijpt nu ook wel een beetje waarom; na wat onderzoek op internet is hij erachter gekomen dat meneer Neri, de vader van Enrico, een van de rijkste mensen in Bologna was, maar dat hij verwickeld raakte in een smerige affaire van drugsparty's met minderjarige prostituees die niet ouder waren dan zijn zoon.

Justitie heeft een onderzoek ingesteld en in plaats van dat vader Neri zich probeerde te verdedigen, sloeg hij op de vlucht, wat niet echt voor zijn onschuld pleit.

Logisch dat Enrico overstuur is, maar ja, daar kan Ron niets aan doen, en straks raakt er misschien nog echt iemand gewond. Dus hij moet er wel met iemand over praten. Maar met wie?

De rector of een van de leraren... no way, die vertrouwt Ron niet. Het zou niets opleveren behalve een aantekening van slecht gedrag voor Enrico.

Zijn familie?

Ron denkt erover na, want ook al heeft hij geen bijzondere familie, het is wel zijn familie, en hij is eraan gehecht. Zijn zusje Serena is twee jaar jonger. Zijn moeder is boekhouder. Zijn vader is voor de hobby automonteur en van beroep vooral supporter van Inter Milan. Niet voor niets heeft hij zijn enige zoon vernoemd naar Ronaldo Luís Nazário de Lima, de beroemde voetballer die eind jaren negentig furore maakte, en zijn enige dochter naar Aldo Serena, topscorer van het team dat met een recordaantal punten landskampioen werd. Ron interesseert zich niet zo voor voetbal, en hoe dan ook zou hij zelf voor Bologna zijn. Maar het probleem met

zijn ouders heeft natuurlijk niets met voetbal te maken. Het punt is eerder... Ron snapt ze de laatste tijd gewoon niet meer. Ze lopen de hele tijd aan zijn kop te zeuren, te mopperen en hem rond te commanderen. Met als gevolg dat Ron zich terugtrekt en afsluit. Hij woont in hun huis, hij eet aan hun tafel. Maar hij zegt zo min mogelijk en smeert 'm zodra hij kan.

Dan blijft alleen Gimbo over. Dat is zijn beste vriend, die kan hij vertrouwen. Hem kan hij het wel vertellen. Niet dat Gimbo veel zal kunnen doen, maar dan kan Ron in elk geval zijn hart luchten.

Ja Gimbo, goed idee.

Ron pakt zijn mobiel van het bureau, zet hem aan, en op dat moment komen er twee berichten binnen.

Uitgerekend van Gimbo, over telepathie gesproken.

Manu is vandaag met Teresa aan het shoppen.

Kom je ook, maat?

Manu is een meisje uit hun klas waar Gimbo al een tijdje achteraan zit. Ron heeft geen idee wie Teresa is.

Een vriendin van Manu.

Waarom zouden we met die twee moeten gaan shoppen? schrijft Ron terug.

Dan hebben we een double date!

Ik ken haar niet eens, protesteert Ron, en hij wil hem over dat gedoe met Enrico vertellen, maar Gimbo is hem voor.

Je bent zestien en nog maagd. Wordt het niet eens tijd?

Gimbo is praktisch ingesteld en dat vindt Ron fijn, hij is dan ook niet voor niets zijn beste vriend.

Ach ja, waarom ook niet, het zorgt voor wat afleiding en met een beetje mazzel kan hij toch nog het hele verhaal aan zijn maatje vertellen.

Goed dan. Waar en hoe laat?

Om 16.30 uur bij de Zara.

Oké.

Ron kijkt op zijn horloge en beseft dat hij onmogelijk binnen een kwartier van zijn huis aan de Via XXI Aprile naar het centrum van de stad kan komen. Hij vliegt overeind, trekt zijn favoriete T-shirt aan, spuit een halve fles deo leeg, wrijft een handvol gel door zijn krullen en rent naar de badkamer. De deur is op slot.

'Serena!' schreeuwt hij. 'Serena, kom eruit.'

'Ik zit op de wc,' antwoordt zijn zus.

Het zal ook eens niet.

Ron heeft zijn handen nog onder de gel zitten, hij loopt naar de keuken om ze te wassen, en daar zit zijn moeder te werken aan haar laptop.

'Waar ga je heen?'

'Gimbo.'

'En je huiswerk?'

'Doen we bij hem.'

'Moet je je boeken dan niet meenemen?'

'Heeft hij toch.'

Ron wacht niet af wat ze daarop te zeggen heeft, hij struikelt bijna over het vloerkleed in de woonkamer dat zwartblauw is, natuurlijk in de kleuren van Inter, net als de gordijnen en de deurmat.

Hij rent de trappen van hun appartementencomplex af, drie verdiepingen zonder lift. Kelder, fiets, poort. Weg. Staand op de pedalen scheurt Ron ervandoor, bij het kruispunt staat het verkeerslicht op groen en dus zet hij nog even extra aan. Hij steekt over, ziet rechts in de verte zijn school en fietst door de Via Sant'Isaia het

historisch centrum in, over de Piazza Malpighi met zijn zuilengalerijen, rechts de drukke Via Ugo Bassi door, slalomtussen tussen bussen en scooters, en terwijl hij steeds dichterbij de Zara komt, schiet hem ineens te binnen dat er twee Zara's zijn in het centrum, eentje aan het begin van de Via Indipendenza en eentje bijna halverwege... Had hij maar aan Gimbo gevraagd welke hij bedoelde, nu loopt hij ze misschien mis doordat zij net bij die andere staan.

Ron remt niet af, maar komt tot stilstand door zijn fiets tegen een van de zuilen van de galerij te parkeren.

Met een ketting zet hij zijn fiets vast aan een paal, dan schuift hij zijn hand onder het zadel en drukt op de knop van de gps-tracker die hij met kerst van zijn zus heeft gekregen, een dingetje zo groot als een munt, en als zijn fiets dan wordt gestolen kan hij de dief volgen via een app op zijn mobiel. Als het werkt tenminste.

Ron ziet dat het zeven minuten over half vijf is, maar Gimbo en de meisjes zijn er nog niet. Zouden ze al weg zijn?

Hij probeert zijn vriend te bellen maar die neemt niet op, dus stuurt hij hem een berichtje. Misschien is Gimbo zelf ook te laat.

Intussen lopen er door de overdekte galerij allemaal meiden langs hem heen met tassen van Zara, Pull&Bear, H&M, Sephora, Douglas, en ga zo maar door.

Ron voelt zich een beetje misplaatst, misschien moet hij een houding aannemen, iets fluiten om zekerder over te komen. Hij begint te fluiten.

Dan ziet hij ineens Enrico Neri uit de McDonald's komen. Het overvalt hem, hij weet niet wat hij moet doen... Of

wel, jawel, hij moet zich verstoppen.

Hij drukt zich plat tegen de grote zuil en probeert zich klein te maken, wat nog niet meevalt.

En inderdaad, Enrico ziet hem meteen en komt grijnzend op hem af. 'Kijk wie we daar hebben.'

'Ik heb geen zin in gedonder. Laat me met rust.'

'Jij bent begonnen, weet je nog? En je hebt mijn iPhone kapot laten vallen.' Enrico kijkt hem aan, begint te lachen en knijpt hem zachtjes in zijn wang. Het is warm, maar die handen voelen ijskoud. 'Maak je niet druk. Die iPhone kan me niks schelen. Dat was een ouwe, ik wilde hem toch inruilen. En sorry voor wat er daarna gebeurde. Ik weet niet wat me overkwam, dat was een overdreven reactie. Zullen we het maar gewoon vergeten? Het blijft onder ons, goed?'

Enrico knijpt nog een keer zachtjes in zijn wang, Ron weet niet wat hij ervan moet denken. Dan loopt Enrico weg en stoot, bewust of niet, met zijn schouder tegen hem aan, waardoor Ron pijnlijk met zijn rug tegen de zuil knalt. Als hij opkijkt is Enrico al verdwenen in de middagdrukke.

Die is niet goed bij zijn hoofd, denkt hij, er klopt iets niet. Maar hij is allang blij dat Enrico geen wraak wil nemen voor zijn kapotte telefoon. Ron trekt zijn shirt recht en ziet dan dat er bij de punt van zijn schoen een bankbiljet ligt, of nee, het zijn er meerdere, samen opgerold in een elastiekje.

Hij maakt het rolletje los en telt: het is 250 euro in totaal.

'Jeetje!'

Zoveel geld heeft Ron nog nooit bij elkaar gezien. Het

is vast van Enrico, zeker uit zijn zak gevallen. Net goed, denkt hij. Of moet hij het teruggeven...?

'Hé maat... Ben je hier al lang?' Gimbo heeft nat haar en een honkbaltas om zijn schouder. Sinds een paar jaar is hij helemaal gek van honkbal, en hij is best goed.

'Kom je van de training?'

'Yep, ik ben helemaal van San Lazzaro naar hier gefietst, dat duurde wel even. Zijn de meiden er al?'

Ron heeft ze nog niet gezien, maar hij heeft er ook niet echt op gelet.

'Bel ze anders even?'

'Nee, want ze weten nog niet dat ze een afspraakje met ons hebben,' legt Gimbo uit. 'Marco was ook op de training, hij is een neef van Manu, en hij vertelde dat ze vanmiddag met haar vriendin naar de Zara zou gaan, dus toen dacht ik, waarom niet, dat kon weleens een leuke middag worden voor mijn maat en mij.'

'Dus je doet alsof je hier toevallig met mij bent en dan proberen we met ze aan te pappen?'

'Als we ze vinden tenminste.' Gimbo begint om zich heen te speuren.

Ron weet niet of hij erom moet lachen of dat hij moet zeggen dat zijn vriend de pot op kan, of allebei, tot hij merkt dat hij dat geld van Enrico nog in zijn vuist heeft. Hij stopt het snel weg.

Dan legt hij een hand op de schouder van Gimbo: 'Ze komen vanzelf wel, maat.'

'Denk je?'

'Tuurlijk.'

'En anders lopen we een rondje met zijn tweetjes...'

'Zo is het, maat, zo is het.'

[10]

Donderdag 18 mei, 18.39 uur

17 UUR EN 17 MINUTEN
VOOR ZERO

Niet dat Ron zoveel ervaring heeft met meiden, maar je hoeft geen genie te zijn om aan te voelen dat deze dubbeldate, van Gimbo en hij met Manu en Teresa, nu al niks meer kan worden.

Ze staan al een eeuwigheid te wachten voor de Zara, en net als ze het willen opgeven zien ze de meiden ineens naar buiten komen uit een van die goedkope kledingwinkels die overal in het centrum opduiken. De meiden zien hen, zeggen hallo en willen gewoon doorlopen, maar Gimbo gooit al zijn charmes in de strijd om ze aan de praat te houden.

Manu lijkt niet echt onder de indruk en Teresa... Teresa zit twee klassen lager onder hen, ze is een gothic. Ron wil meteen afhaken, maar Gimbo blijft aandringen, hij vraagt of de meiden zin hebben om samen een ijsje te halen. Die gothic ziet eruit alsof ze liever een levende vleermuis zou willen verorberen, maar toch lopen ze met z'n vieren naar IJssalon Gianni.

Gimbo pakt Manu bij de arm en hangt de clown uit, Ron

loopt dan maar met die gothic mee, al vraagt hij zich af waar hij in vredesnaam mee bezig is, en waarom. De ijssalon is een groot luilekkerland, in de bakken met ijs drijven allerlei chocolaatjes, miniroomsoesjes, rumcakejes, amandelbonen, noga, alle zoete troep die je maar kunt bedenken.

Teresa bestelt het grootste hoorntje met drie bolletjes, waarbij haar keuze valt op de meest glitterige, kleurige en roze smaken. Dan kijkt ze Ron aan alsof ze wil zeggen: betaal jij?

'Ik betaal wel,' stamelt hij, terwijl hij zijn portemonnee pakt en erachter komt dat die net zo leeg is als zijn hongerige maag. Teresa schudt meewarig haar hoofd en betaalt zelf. Ron steekt beschaamd zijn handen in zijn zakken en als hij ze weer tevoorschijn haalt, heeft hij dat rolletje geld van Enrico vast.

Als Teresa dat ziet, zegt ze tegen Manu dat ze hoofdpijn heeft en dat ze ook nog moet leren, dus dat ze maar beter naar huis kunnen gaan.

En zo komt er even na half zeven een einde aan deze kwelling op de Piazza del Nettuno, als de twee meiden weglopen en Gimbo en Ron ontgoocheld achterblijven. Al die tijd is het Ron nog niet gelukt om zijn vriend te vertellen wat er op school is gebeurd: over Enrico's geweldsuitbarsting en vooral ook over die sexy meid uit 6D die ineens uit het niets was opgedoken en van wie hij niet eens weet hoe ze heet.

Maar nu is duidelijk niet het moment voor Gimbo.

'Vanavond afspreken?' zegt hij.

'Potje gamen na het eten?'

'Later!'

Samen lopen ze terug naar hun fietsen.

Ron zwaait naar zijn vriend, die met de honkbaltas op zijn rug wegfietst. Dan vist hij zijn sleuteltje uit zijn zak en, *tsjakka*, weer heeft hij die 250 euro van Enrico in zijn hand.

Die kan ik maar beter teruggeven, denkt Ron.

Het is een idee om langs zijn huis te fietsen, Enrico kwam best relaxed over... Een beetje vreemd, maar wel relaxed. En als hij hem het geld teruggeeft, kunnen ze misschien echt een streep zetten onder al dat gedoe. Misschien is het een ontzettend domme actie en ligt hij zo meteen met een mes in zijn buik in het ziekenhuis. Maar ja, soms moet je je angsten overwinnen, en trouwens, hij heeft toch niets beters te doen, en hij heeft nog geen zin om naar huis te gaan.

Dus opent hij zijn slot, zet de gps-tracker uit, springt op het zadel en fietst richting Porta San Mamolo.

Het is een flinke rit, maar hij heeft het amper in de gaten, het is heerlijk om te fietsen in die zwoele lucht die al naar de zomer geurt.

Pas als hij aankomt bij het begin van de Via dell'Osservanza, stopt hij. Behalve dat het een van de deftigste straten van Bologna is, is het ook een van de steilste, een streep asfalt die recht omhooggaat met links en rechts de ene na de andere poort van een droomvilla. Hier wonen topsporters, prominenten, tandartsen, CEO's, mensen met zoveel geld dat ze, vergeleken met Ron, tot een andere soort behoren.

Villa Neri moet ergens in deze straat liggen, maar nu hij er is begint Ron weer te twijfelen.

Die kapotte iPhone was splinternieuw, maar Enrico deed